

De veed i denne Tid ikke selv, hvad De gør. De er syg, besnakket, forløkket . . . jeg veed ikke hvad; men jeg beder Dem med al den Magt, jeg ejer over Dem: gør dette Skridt om, inden nogen større Skade er sket. Hører De? De maa — De skal! Du gode Gud, hvorledes er dog dette gaaet til? Hvor har De dog haft Deres Fornuft henne? Hvad tænker De, at Deres Familie, Deres Venner, hele Deres Omgangskreds vil sige? Gaa dog i Dem selv, Hr. Hansted . . . betænk, hvad De her indlader Dem paa; indse dog, hvad De sætter paa Spil — —.“

Emanuel rykkede et Skridt tilbage for at frigøre sin Skulder for Provstens Haand og udbød:

„Jeg kan ikke tillade Dem at tale saaledes. Mit Forhold her . . . min Glæde og min Lykke mangler De ganske Forudsætninger for at forstaa, og det nytter ikke, at vi taler mere derom.“

Provsten bed sig i Underlæben og betragtede ham med et mørkt, tvivlrædigt Blik. Hans brede Bryst gik højt, Ansigtet var sprængrodt; det saae ud, som om en Flom af voldsomme Ord kogte ham i Struben.

Saa vendte han sig med-et bort og gik langsomt hen til Vinduet, hvor han blev staaende tavs og stirrede ud.

I mere end to Minutter var der dødsstille i Værelset. Omsider sagde Emanuel:

„Har Provsten mere at tale med mig om?“

Tønnesen vendte sig om.

„Ja, Hr. Hansted!“ sagde han med tilkæmpet Ro. „Jeg føler det som min Pligt endnu en Gang paa det alvorligste at advare Dem mod det skæbnesvangre Skridt, De er ved at foretage. Jeg har optaget Dem i mit Hus, og jeg kan ikke roligt se paa, at De saaledes gør en Ulykke paa Dem selv — og paa andre. Naturligvis tvivler jeg ikke om, at De handler i den bedste Tro,“ vedblev han, idet han atter langsomt nærmede sig over Gulvet. „Naturligvis mener De selv, at dette